

הקדמה לפרק שלישי

- אונן (מלשון בן אוני – לא אכלתי באוני ממנו = צער) כשמת קרוב ועליו מוטל לקברו.
 - אנינות מדרבנן היא עד הקבורה ואפי' לכמה ימים
 - אנינות מדאורייתא (איסור אכילת קדשים ומעשר שני) היא כל יום ראשון, אפילו אחר הקבורה (מח' ראשונים אם הלילה בכלל)
 - אונן פטור מכל המצוות
 - מדרבנן אסור בבשר ויין
 - מח' ראשונים אם אונן אסור בכל דיני אבילות או לא
- קריעה. בשעת חימום – משעת מיתה ועד קבורה
- אבילות. מתחיל מקבורת המת. מתחלק לג' זמנים ודרגות (הזמנים נחשבים משעת קבורה לא ממיתה)
 - שבועה. עטיפת הראש והפנים (אינו נהוג כיום, ויש נוהגין במשיכת הכובע על העינים)
 - כפיית המטה. אינו נהוג כהיום (תוס' מבארים למה)
 - איסור מלאכה, רחיצה, תכבוסת, סיכה, תשה"מ, נעילת הסנדל, לימוד תורה, שאילת שלום, יציאה מביתו
 - ביום ראשון אינו מניח תפילין
 - סעודה הראשונה (סעודת הבראה. או כל יום ראשון) אינו אוכל משלו
 - שלושת ימים הראשונים חמורים מהשאר
 - שלושים. מותרין כל הנ"ל חוץ מתספורת, תכבוסת (או לבישת בגדים מכובסים), שמחת מריעות ונישואין
 - "ב חודש. רק על אביו או אמו, ממצוות כיבוד אב ואם.
- על כן אם ציוו שלא להתאבל לאחר השלושים חייב לשמוע להם מפני שמחלו על כבודם.
 - אסור בגילוח (עד שיגער בו חבריו) אינו לובש בגדים חדשים ולא יכנס לשמחת מריעות.
- מנוחה ומוחרם. אסור בתכבוסת ותספורת. צריכים להתרחק ממנו.
 - מיעוט נידוי שלושים יום
 - לאחר שני או שלשה פעמים נידוי של שלושים יום ואינו שב, מחרימין
 - חכמים צריכים להתיר הנידוי או החרם (חוץ אם קבעו בתחילה זמן למשך הנידוי)
- נזיפה. כשרבו נזוף בו. נוהג בא"י לז' ימים, בבבל יום אחד. נזוף מנשיא נוהג שלושים יום.
 - מתרחק מבנ"א (אבל בנ"א לא צריכים להתרחק ממנו).
 - מופר מעצמו בסוף הזמן

גילוח להבא ממדינת הים				
סיבה שיצא	לשוט	למזונות	להרויחא	
			משנה	ר' יהודה
רבא	כו"ע אסור	כו"ע מותר	מותר	אסור
רבי: הו"א. נראין דברי ר"י שלא ברשות ודברי חכמים ברשות	<u>שלא ברשות</u> מחלוקת ואסור			
		<u>שלא ברשות</u> מחלוקת ואסור		
		<u>ברשות</u> מחלוקת ומותר	<u>שלא ברשות</u> מחלוקת ואסור	
רבי: מסקנא			ברשות (על כרחו)	שלא ברשות (מדעת עצמו)